

Luggemise d.

I.

Kurja wiisiga sabetud warra ei anna
õnne egga rahho.

Kaks noort handwergi meest, Arend ja Willem nimmi, ei teinud omma meistrite muud kui pahhandust, ja andsid teistele pahha õppetust. Zooksid ennamiste iggal õhtul kõrtsõ, tullid kess õõ aial joobno peaga koio, ja ei sanud hommikul mitte enne unnest lahti, kui teised sellid jo mitto hea tundi ollid priskeste tõ kallal olnud. Meister piddi hädä parrast neid kahte kolwatuma hingi wimaks tenistusfest lahti moistma. Ollid jubba seäl liinas omma nimme ja au nenda käest ärraannud, et ei

ükski teiste handwerkide seast ei tahtnud neid tõle wõtta. Piddid sepärrast hulkmist katsuma. Need monned kopykad, mis neil weel järrel, ollid peagi otsas. Wõtsid siis sedda pahha nou ennestele, rõõwli ammeti läbbi omma õnne katfuda. Said kuulda, et üks kaupmees piddi hulk rahhaga ladast koio pole kallama. Seädsid sedda üksiko teed, mis teine piddi läbbi käima. Seäl kobbal hakkasid tedda risuma. Kui kaupmees wägäise wasto panni, löid nemmad tedda surnuks mahha, ja põggenesid sure rahha-warrandusfega ärra. Gest et selle rigi raia liggi olli, said nemmad selle üle, ilma kätte samata neist meestest, kes nende jälgede peäl jubba ollid. Selle wõdra rigi raia peäl ei tohtind neid essi otsa weel mitte kinni wõtta, ja senni kui teised lubba seks kohtowanne matte käest ollid tagga pärrinud, ollid kurtateggiad jubba hea tük maad emale põggenend, nenda et peagi selle kolmandama